

[Hækkerup.]

ler, ja, så var sagen helt i sin orden. Men dette er — det tror jeg, man har ret til at sige — langt fra tilfældet. Man har et levende indtryk af, at det ærede medlem og hans parti kun har den ene interesse at skabe den størst mulige mistillid til retsvæsenet, og jeg støtter dette bl. a. på den grove udnyttelse af Leifersagen, som „Land og Folk“ gjorde sig skyldig i, så det næsten så ud som bestilt arbejde med hans anklager mod alt og alle.

Det ærede medlem vil forstå, at jeg på denne baggrund ikke kan tage fremsættelsen af lovforslaget særlig højtideligt. Derimod rejser hele denne Schimmelmans-sag efter min opfattelse to principielle problemer, to problemer, som jeg havde indtrykket af, at det ærede medlem også var lidt inde på.

Det ene er spørgsmålet om udlændinges adgang til at eje fast ejendom her i landet. Forholdet er det, at grev Schimmelmans i 1922 efter sin fader arvede en række store ejendomme her i landet, at han 2 år efter, i 1924, tog ophold her i landet, og at han i 1927 fik meddelt dansk statsborgerret ved naturalisation. I en diskussion om dette emne, da sagen var til behandling i april, gjorde den højtærede justitsminister den bemærkning, at den ekstraordinært hurtige tildeling af dansk statsborgerret måske kunne søge sin forklaring deri, at man i indenrigsministeriet anså det for naturligt, at en mand, der lovlig kom i besiddelse af så store ejendomme, også var dansk statsborger. Jeg vil slet ikke bestride, at dette kan have været argumentationen, men det forekommer mig, at det, der dengang skete, burde have gjort spørgsmålet om fremmedes adgang til at eje dansk ejendom aktuelt. Det forekommer mig, at spørgsmålet nu igen i høj grad er blevet gjort aktuelt, også efter at man i dagspressen har læst, at en anden storgodsbesidder, som omkom ved en bilulykke i Tyskland, har efterladt sine ejendomme til et par holstenske brodersønner.

Jeg benytter derfor lejligheden til at spørge den højtærede justitsminister, om der kan forventes et lovforslag til regulering af disse forhold, idet jeg minder om, at det afdøde parti dansk samling i sin tid fremsatte et forslag herom, og at den daværende justitsminister dengang sagde, at justitsministeriet beskæftigede sig med spørgsmålet.

Det andet principielle problem, denne sag rejser, er spørgsmålet om annulation af naturalisation meddelt til fremmede stats-

borgere, og jeg har forstået på justitsministeren, at indenrigsministeriet har tilvejebragt et materiale, som et nedsat folketingsudvalg kan gøre sig bekendt med og ud fra dette tage stilling til, om man vil henstille til indenrigsministeren at beskæftige sig med dette problem med henblik på en positiv løsning. Jeg skal derfor tillade mig, når denne forhandling er afsluttet, at stille forslag om, at sagen henvises til et sådant udvalg.

N. Chr. Christensen: Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen både ved den tale, han holdt i april måned, ved de tilføjelser dertil, som er gjort i talen i dag, og ved fremsættelsen af det lovforslag, som er til behandling, ganske har stillet tingene på hovedet, således som han lægger hele denne sag an. Han giver det — måske knap så meget i dag som ved den første lejlighed, der blev givet ham, da dette forslag var til behandling — udseende af, at de demokratiske partier nærmest går ind for grev Schimmelmans og beskytter denne stornazist. Det er jo helt urimeligt. Ikke alene viste grev Schimmelmans under besættelsen, at han stadig er blodsbeslægtet med det land, hvorfra han selv og hans slægt stammer, men han gik også ind for Hitlers politik og for de håndlangere, denne politik havde i det besatte Danmark. De undskyldninger, han og de tyske håndlangere havde for motiverne hertil, kan vi ikke godtage, og det har Højesteret heller ikke gjort. Grev Schimmelmans fik ved landets højeste domstol en dom, der ikke alene berøvede ham en del af hans besiddelser og formue, men som også gav ham fængselsstraf og ærestab. Han blev altså ramt på både ære og gods og blev for en tid berøvet sin frihed ved fængselsophold. Men Højesteret fratog ham ikke alle hans besiddelser, og dette benyttes nu fra kommunistisk side til at rejse denne sag på en sådan måde, at man overfor offentligheden vil give det udseende af, at de, der ikke kan følge den kommunistiske manøvre, omend ikke just står med sympati for, så dog faktisk holder hånden beskyttende over grev Schimmelmans.

Ud fra en dansk demokratisk opfattelse skelnes der skarpt imellem den lovgivende myndighed og den dømmende myndighed, og hvis vi i rigsdagen knæsetter det princip, at den lovgivende myndighed kan sættes over den dømmende myndighed, når domme er afsagt, så får retsopfattelsen et grundskud og vi kommer ud i den vilkårlighed, der får vor retsopfattelse til at vakle,